

Началникътъ си излезе, като каза :

— Сега ще ида да телеграфирамъ на Софийский Управителъ, че прѣстѣпниците и на извършения въ Стара-планина обиръ, сж въ ржцѣтъ ни.

Подиръ малко той пакъ дойде да распита Павела по-обширно, нъ послѣдний бѣше издѣхналъ.

Цѣли три мѣсеци лѣжахъ въ болницата, до като оздравѣя, като ме взехъ отъ тамъ, затворихъ ме въ полицейский затворъ и почнахъ да ме изслѣдватъ.

Азъ като видѣхъ че за мене нѣма спасение, понеже онѣзи, които ме вѣвѣдохъ въ тѣзи опасность измрѣхъ, и като си мислѣхъ че ще изгния въ затвора, по причина на стоварената ми вина върху ми отъ умрелий Павла, отказахъ всичко, като казахъ че тѣ ме намерихъ случайно на пѣтъ-тъ прѣзъ сѣщій день, когато ни изби потерата, понеже си наумихъ по този начинъ да не навлеча злото и на други нѣкои хора, които бѣхъ съдѣйци на Ракиловското приключение . . .

Слѣдователъ-тъ ме прати съ постановлението си въ Кюстендилский Окр. затворъ, гдѣто прѣзъ 1884 г. Кюстендилский Окр. Сждъ ме осжди на 15 годишенъ затворъ въ окови; азъ апелирахъ и касирахъ, нъ си останахъ пакъ на сѣщото наказание.

Прѣзъ 1886 година затворниците въ (черната-джамия) — Софийский затворъ, се умножихъ, за това ме испратихъ съ още 12 затворници въ Видинский затворъ, нъ и отъ тукъ по сѣщата причина, още сѣщата година, ме испратихъ въ Руссенский затворъ. Въ този послѣдний затворъ като влѣзохъ, менъ ми се виде, толкова грозенъ и тѣменъ, щото го уприличихъ на „китайска гробница“, тукъ по никакъвъ начинъ човѣкъ не можеше да распознае надписъ-тъ на паритѣ. Много чудно ми се видя тукъ и тѣзи случка : колкото пари имахъ, прибра ми ги смотрителя на затвора и въ замѣна на тѣхъ ми даде нѣколко търкалести тенекета, студено ги прибрахъ въ шепата си и ме затѣнтихъ въ единъ кѣтъ на затвора.